

τό Τεταροτο

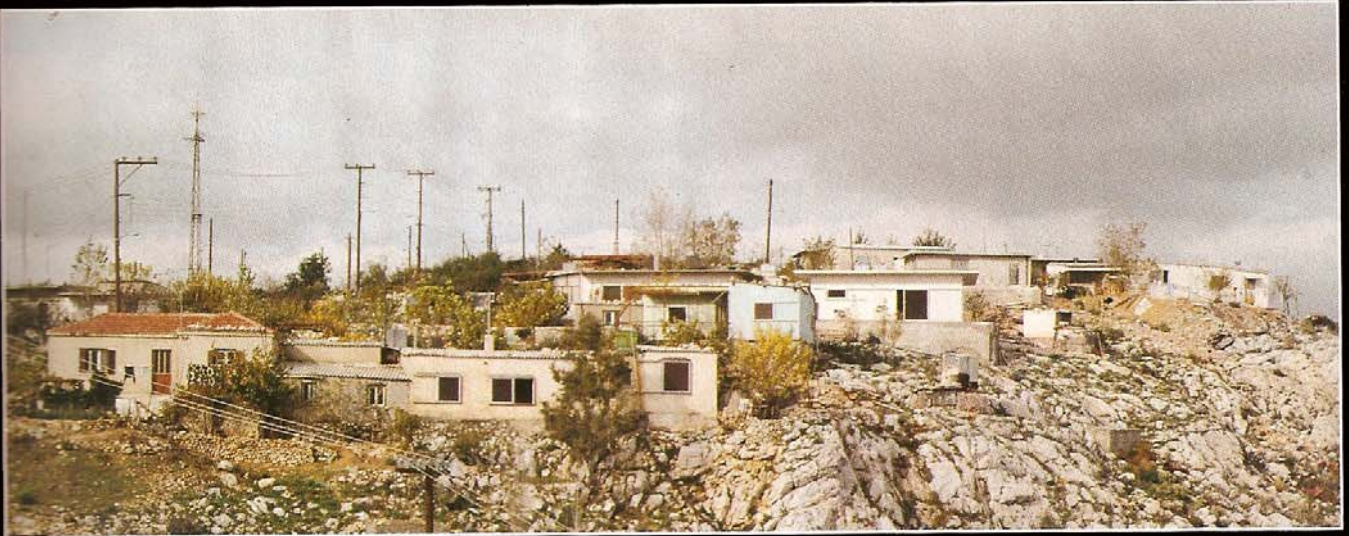
ΤΕΥΧΟΣ 36 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1988 • ΤΙΜΗ 300 ΔΡΧ.

ΔΕΥΚΩΜΑ - ΣΙΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

Η ΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΒΙΓΛΑ ΣΤΑ ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΝΙΑ

του ΠΑΝΗ ΤΡΙΣΙΜΠΛΑ

Τό γουριό σκαρφαλωμένο στην κορφή

Καίημέθα στά ζωντανά του Θεού

Μέεεεε, γό γό γό

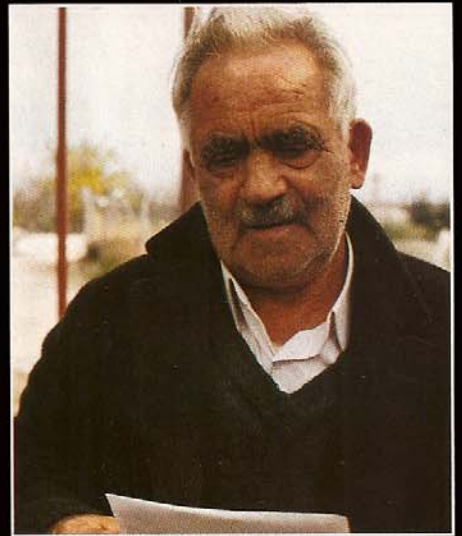
Ε

Η γιανά

Τό σχολείο είναι μισή ώρα δρόμο

Εφτασε κι ή σύνταξη του γέρον

Πρώτα καθαίρισμα τό γορραγάκι,

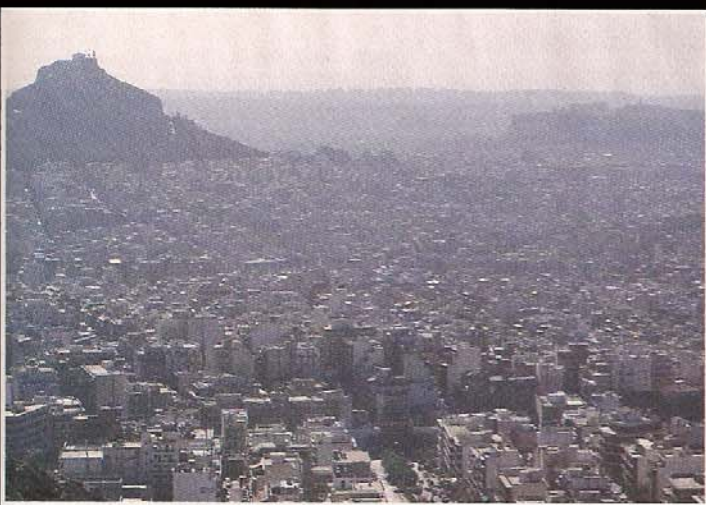
Μετά ό μπαχτάς

Κοιτάστηθα μωρέ παιδιά σαράντα χρόνια κλέγτης...

Νά δέσει και την κατσίκα για να δοσθήσει

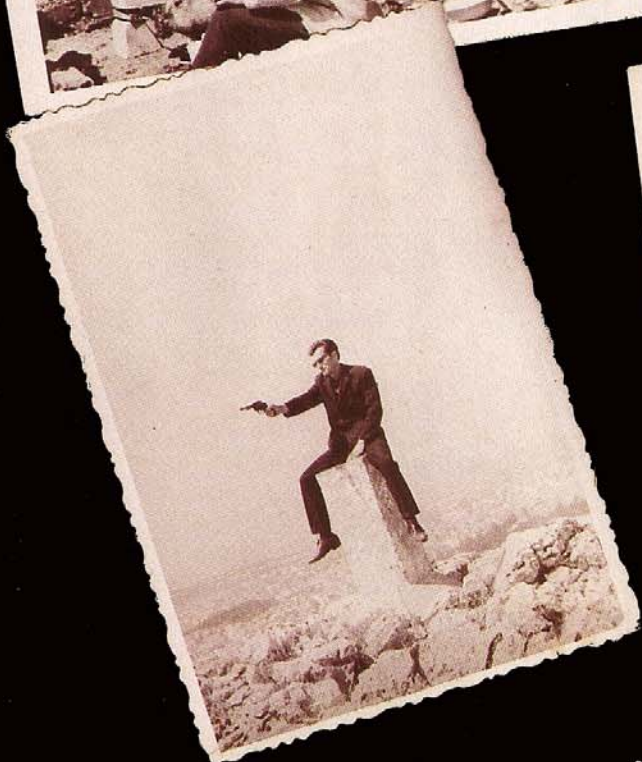
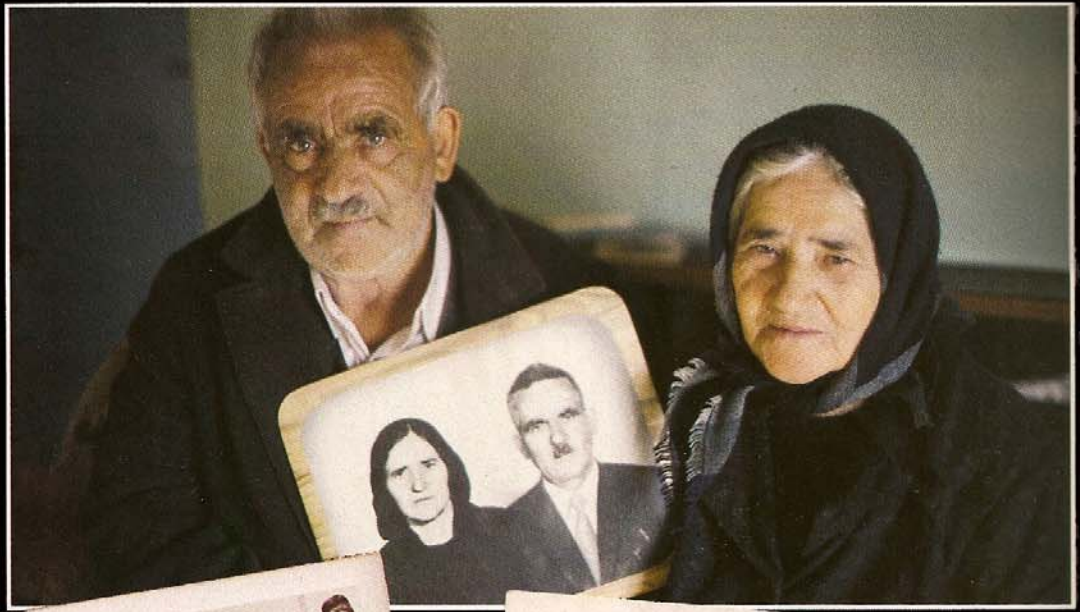

Τό 1963 εγκαταστάθηκαν στα Τουρκοβούνια με πολύ κόπο κι επιμονή, φτωχοί μέτοικοι της Αττικής, οι περισσότεροι Ήπειρώτες.

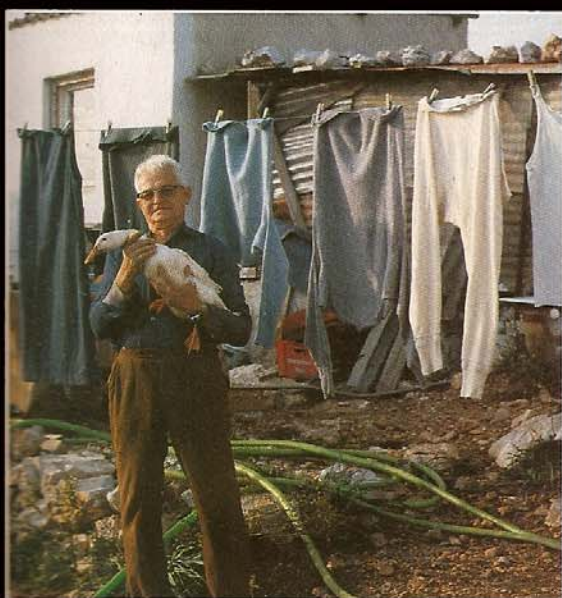
Έκαναν σιγά - σιγά κατοχή στο θυνό στήνοντας σιηνές και καλύδια, θάζοντας όρια και σιάδοντας στα κατσάδραχα. Ονόμασαν τό συνοικισμό τους Γ. Παπανδρέου ελπίζοντας στην άνοξη της τότε κνθέρησης του Κέντρου. Πέρασαν δυσκολίες και λαχτάρες μεγάλες.

Σήμερα δρίσκονται ακόμα εκεί... Τό Κράτος δέν έχει αναγνωρίσει τά αυθαίρετα ούτε έχει νομιμοποιήσει την κατοχή της περιοχής, δέν μπορεί όμως και να θγάλει με τό ζόρι έξω 120 οίκογένειες. Έχουν τώρα ηλεκτροικό και τηλεφώνο, ξανάχτισαν τά σπίτια με σύγχρονα υλιιά, έχτισαν κήπους και μπαχτσέδες κονδάλοντας συχνά τό γόμα από άλλου, μίαν εκκλησιούλα και μιά παιδική γαρά, δρόμους. Έτσι, 24 χρόνια μετά, οι πεισματάροδες αυτοί Απάτσι του άθηναϊκού γάρο ούέστ ζούν και βασιλεύουν πάνω στό "Αστρο Βουνό, παρακολοιθώντας με τά παιδιά και τά διαέγγονά τους, άφ' ύψηλου, την πόλη ν' άγχομαχάει στα πόδια τους, τά νέγη να πηγαινοέρχονται, τη θάλασσα στο βάθος να λαμπυρίζει, τά σημάδια του καιρου ν' αλλάζουν

Τό χωριό μας είναι στην Πτερω, απ' τὰ Τζονμέοζα έξω. Αναγκαστήκαμε και φύγαμε στην Κατοχή και πήγαμε και ζήσαμε στη Φιλιππιάδα, και μετά κατεδήκαμε στον Πειραιά. Τότε μιὰ γοργιανή μας είδοποίησε κι ήρθαμε 'δώ να πιάσουμε τοπο να μείνουμε

Ηταν βουνό άγριο εδώ, φτιάξαμε ένα καινού. Τό '67, Μεγάλη Τρίτη, ήρθανε οι αστυφύλακες και μας κάψανε τὰ σπίτια. Πάμε στο Λαδά, κι εκείνος έδωσε διαταγή και μάζ αφήσαν πιά και χτίσαμε, μετσιμεντόπλιτες. Ο άντρας μου δούλενε όλα τὰ χρόνια οίκοδομή κι έτσι μεγαλώσαμε τὰ παιδιά

Τώρα με το γεμάτο, μένωμε στην ζωή. Έχουμε εργασία και διασκέδαση και τα παιδιά μας έχουν σίτιση γεύση. Απέναντί μου η ζωή μου. Η ζωή μου δεν ζει άλλο στην Αθήνα, εδώ της αφήσει πιο καλά

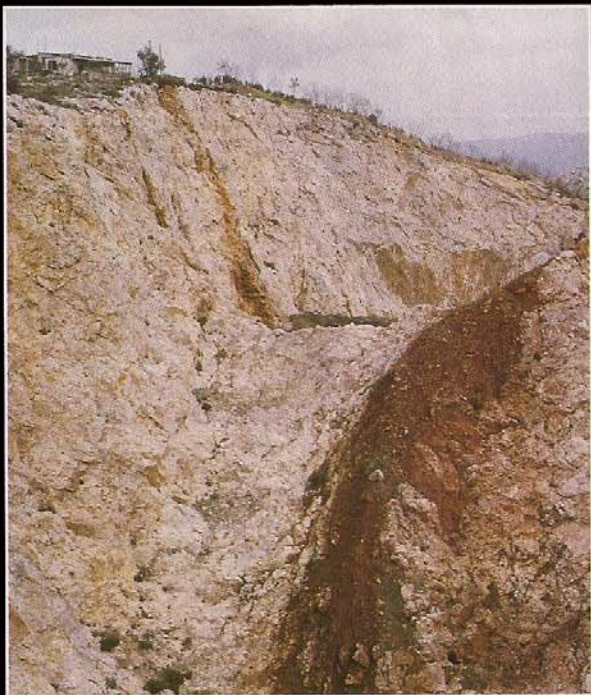
Νεοο δεν έχουμε το χρόνο, μας αφήνουν μόνο να ταινούνε απ τη δεξιά της Δασικής. Είναι ο γραμματέας του Συλλόγου μας. Μαζώσανε κάποια λεφτά για να φτιάξουν, μεζούρι τα πήραν με ζαναργισίαν... Τα μεση τα διεξάδουσιν διαφθορά, μεζούρι και αταξοσύνηντες λέγαν να τα δώσουν. Ας φτιάξουν, μόνο νεοο να μας βάλουν και αντζοίονια

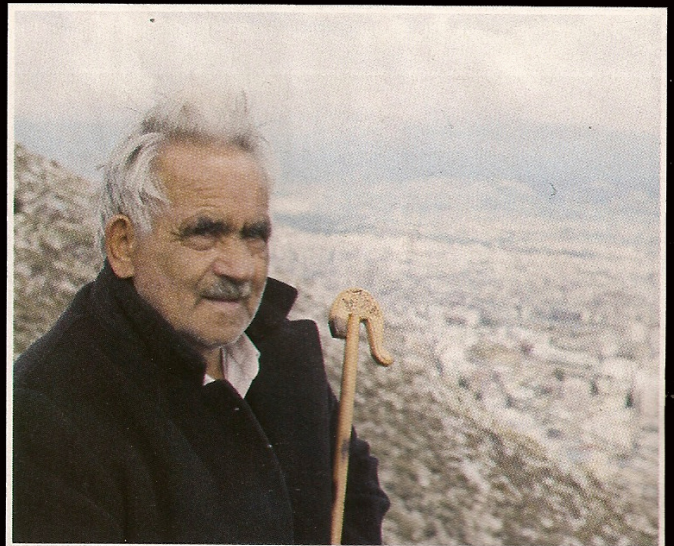
Είμαστε από τό χωριό Νεράιδα Τριζάλων που 'παθε κατολίωση τό '63. Κάτι γνωστοί μ'ας ειδοποίησαν τήν Κνριακή που βγήκε ό Γέρος στις εκλογές, σηκωθείτε κι ελάτε, είναι κι άλλοι, νά πιάσετε οικόπεδο. Πήρα μιά πόρτα και τήν έστησα έτσι δά μες στό χωράφι και κάθισα από γάτον... Δώδεκα χρονά ήτανε ή κόρη τότε, κοντάλαγε έναν - έναν τσιμεντόλιθο μέ τά πόδια από τή Φιλothή και τό Πολύγωνο, τόν σκέπαζε μέ φρουτά και λαχανικά μήν τό καταλάβουν οι άστυν ύλακες, γιατί είχε φνιάζιο 'δω πάνω. Τή νύχτα χτίζαμε σιγά - σιγά, μέ τά χέρια τή φτιάναμε τή λάσπη, μη μ'ας πάρουν χαμπάρι. Έρχονταν αυτοί, μ'ας τά χαλάγανε...

Είχαμε στήσει μιά σπηνή, άλλοι λαμαρίνες, άλλοι πέτρες σωρούς, πολλές οικογένειες μαζί. Ήπειρώτες και λίγοι Θεσσαλοί. Έτσι κάμαμε κατοχή. Έμεις βάλαμε ένα σκονιό όλόγυρα, τάχα ν' απλώνουμε τά ρούχα, είχα γ'ω έτοιμάσει από πίσω κάτι χαρτόνια, τά κάρφωσα μάνι - μάνι, τά σκέπασα μέ πισσόχαρτο, έτοιμο. Μπήκαμε μέσα

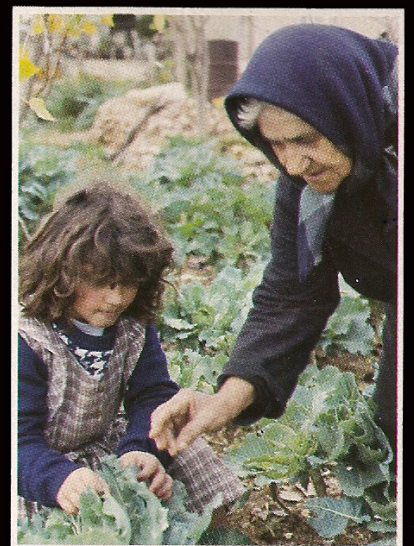
Από την πόλη ξεχωμαί και στην χορφή γανέλα

Ένας αϊτός καθότανε στον ήλιο και λιαζότανε»

Αήξις έργασιαών, ώρα για φαγητό

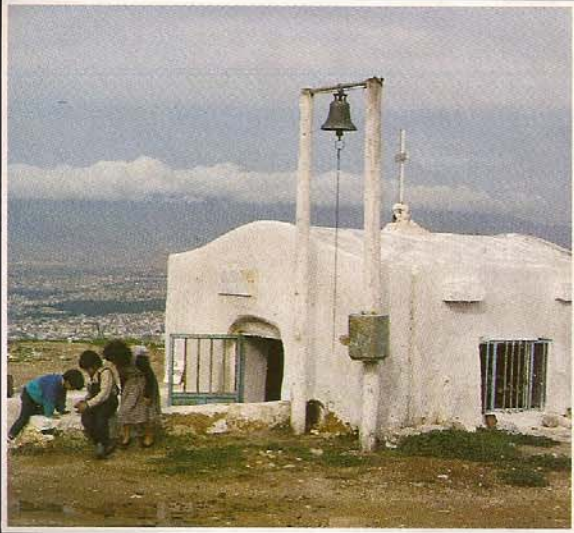
Μέ τό χέρι καθαρίζονται οι λαχανίδες

Μιά βόλτα στη γειτονιά

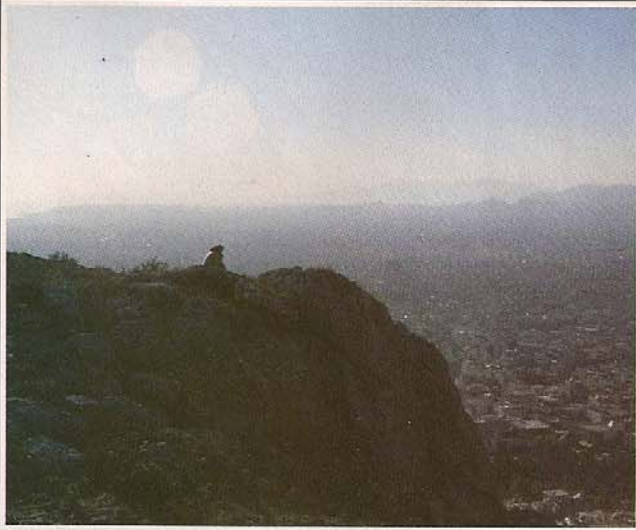
Κι ένα ζεράκι στην Άγια Κυριακή...

Πού 'ταν στρατιωτικό κλάκιο, τής Κατοχής

Τέμα τό γασομέρι...

Καιρός για διάβασμα

